

Prens Momo ve Kelimeler

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2024

PRENS MOMO VE KELİMELER

Yaël Hassan

Özgün Adı: *Momo, des Coquelicots*

ISBN: 978-605-188-751-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

© 2010 Syros ilk baskı.

© Güncel baskının telif hakkı 2012, SYROS, Sejer - Paris, Fransa'ya aittir.

Tüm hakları saklıdır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Yaël Hassan

Kapak illüstrasyonu: Beatrice Alemagna

Editör: Filiz Çiçek

Fransızcadan çeviren: Nükhet İzet

Grafik tasarım: Erbil Kargı

Baskı: Assum Basım ve Mücellit - Murat Yalçinkaya
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. B-Blok No:83/2 Kapı No:313
Zeytinburnu/ İstanbul

Cilt: Assum Basım ve Mücellit

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Yaël Hassan

Prens Momo ve Kelimeler

FRANSIZCADAN ÇEVİREN: NÜKHET İZET

1

Mavikantaronlar Sitesi'nde oturan Momo'nun hayatı, Bay Édouard'ı tanımadan önce hiç de keyifli değildi, onun kaybından sonra daha beter olmuştu.

Evet, bu arada binaların dış cepheleri boyanmıştı. İlk başta Bay Édouard'ın, Güzel Yapraklar Huzurevi'ndeki arkadaşları öncülük etmiş sonra da sitedeki herkes, gönüllü olarak bu işe katılmıştı. Hep birlikte binaları onarmışlar, boyamışlar, yenilemişler, temizlemişler, ağaç fidanları ve çiçekler dikmişlerdi. Böylece siteyi, umut veren renklerle, ellerinden geldiğince güzelleştirmeyi başarmışlardı.

Evet, belediye başkanı zahmet edip bizzat gelmiş, bütün ekibi ve yerel basın da peşine takılmıştı. Uzun bir nutuk çeken belediye başkanı, orada yaşayanların cesaretini, özverisini, yurttaşlık bilincini övmüş ve konuşmasını; bütçe ayırma sözleri, çevreyi koruma ve kurtarma projeleri, işsizlere iş bulma, topluma uyum sağlama vaatleriyle süslemişti.

Sonra da ikram edilen irmik helvasını, hızlı hızlı ağzına atıp yutmuş, yapış yapış parmaklarıyla kendisine uzanan birkaç elle alelacele tokalaşmıştı. O ve beraberindekiler, kibirle çabucak sırtlarını dönüp arkalarına bile bakmadan gitmişlerdi.

Bütün umutlar havaya uçmuş, verilen sözler çoktan unutulmuştu.

Ona, “Mavikantaronlar’ın Küçük Prensi” diye hitap eden Bay Édouard da yoktu artık. Bundan sonra Momo hiçbir krallığın prensi değildi, zaten Mavikantaronlar Sitesi de çok büyük bir hızla parlak renklerini kaybetmişti.

Momo yeniden Mohammed Beldaraoui olu-

vermişti. Bundan böyle, neredeyse herkes gibiydi, sıradan bir altıncı sınıf öğrencisinden farkı yoktu.

Evet, neredeyse öyleydi çünkü bu büyük kayba rağmen Momo'ya, kraliyet taçlarının o ender bulunan mücevherlerinden çok daha kıymetli bir şey kalmıştı: hatıraları. Onlar asla kaybolmayacaktı. Momo onları zihninin derinliklerinde capcanlı tutuyordu. Hatta dünyadaki rengârenk mavikantaronların yetiştiği yegâne diyar olan kendi ıssız adasına her kaçışında onları da yanında götürüyordu.

Ayrıca Bay Édouard'ın vasiyetiyle ona miras kalan kitaplar vardı: İki kasa kitap sadece Momo'ya aitti, kasaların içleri tıka basa doluydu. Bu kitaplar için Fatima ona, üç güzel raf hediye etmişti; ikisi birlikte rafları yatağının baş ucuna asmışlardı. Hiç de kolay olmamıştı, keşke ağabeyleri Ahmed onlara bir el verse, yardım etseydi ama ona pek güvenmemek gerekirdi. Çünkü Ahmed öyle kitap yerleşecek rafları, duvara asmak üzere ailesine yardım edecek

türden biri değildi, asla öyle biri olamazdı. Ahmed bütün gün yatağına serilip evdekilere emir yağdıran biriydi. Bazen de arkadaşlarıyla birlikte sitenin duvarlarını ele geçirirdi. Dünyayı kurtarır, yeniden kurarlardı ama Fatima'nın dalga geçtiği gibi onların kurdukları dünyada hiç kimse yaşamak istemezdi. Üstelik Fatima ve Momo, raf asmak için nalburdan ödünç aldıkları matkapla duvarı deldiklerinde Ahmed odasından deli gibi dışarı fırlamış ve haykırmıştı:

“Bu külüstür kulübede doğru dürüst bir uyku çekemeyecek miyiz yahu?”

Fatima omuz silkip gözlerini havaya dikmekle yetinmişti, uzun zaman önce Ahmed ile tartışmaktan vazgeçmişti. Aslında Fatima, ailede ona kafa tutan ve kendi bildiğini okuyan tek kişiydi.

Momo, ailenin en küçüğü olarak ağabeylerine ve ablalarına boyun eğmekten çoğunlukla memnun değildi. İkizler Rachid ile Rachida, onun başına bir sürü dert açardı; Yasmina

sürekli olarak, “Momo şunu yap, Momo bunu yap!” diye emirler yağdırırdı. Ahmed ise bambaşkaydı. Hiç sebep yokken insana tokat atardı. Aslında Momo’ya gerçekten iyi davranan sadece Fatima vardı, tabii bir de annesi. Ona hep, “Benim dâhi Momocuğum,” derdi ve arkadaşlarına, oğlundan söz ederken göğsünü gururla kabartırdı. Mavikantaronlar İlkokulu Müdiresi’nin ta siteye kadar gelip de öğrencilerinden birinin başarılarını övmesi öyle pek görülmuş bir şey değildi ama işte Müdire Hanım, Momo beşinci sınıfı bitirmek üzereyken onların evine kadar, özel olarak gelmişti.

Yani bu durumda annesi onunla doya doya gurur duyabilirdi.

Babası da elbette Momo’yla gurur duyuyordu ancak o zavallı, pek iyi değildi daha doğrusu git-tikçe kötüleşiyordu. İnşaat iskelesinden düşüp komaya girdikten sonra kendine gelmiş ama bir daha eski sağlığına kavuşamamıştı. Son zamanlarda ise çok bitkinleşmişti; durgun ve sessizdi. Hatta her zaman eve gelip onunla iskambil oy-

nayan arkadaşları Mamadou ve Boubakar bile artık onu neşelendiremiyorlardı, zaten sonra gelmez oldular.

Babası artık gün boyunca pencerenin önünde oturup ufku kaplayan kül rengi beton gökdelenlere dalgın dalgın bakıyordu. Momo babasının, memleketinin şen şakrak ve sımsıcak ışıklarını düşündüğünü biliyordu.

Bunu tek bilen Momo olmasının nedeni, babasıyla birlikte vakit geçiren tek kişinin o olmasıydı. Okuldan dönüşte onun yanına oturuyor ve babasına kitap okuyordu, bazen de sadece sessizce oturup elini tutuyordu.

Momo sessizliğin anlamını bilirdi, bunu ona Bay Édouard öğretmişti. Yani sessizlikten tedirgin olan birçok kişinin tersine o, bundan hiç etkilenmezdi. Alzaymır hastalığı yaşlı adamı hoyratça eline geçirdiğinde, tıpkı *Onca Yoksulluk Varken** kitabındaki Bayan Rosa gibi gittikçe daha sık ve daha uzun süre hayattan

* Fransız yazar Romain Gary'nin, Émile Ajar takma adıyla yazdığı *La Vie devant soi* adlı kitap Türkçeye, *Onca Yoksulluk Varken* başlığıyla çevrilmiştir.

koptuğunda ve o da tıpkı şimdi babasının yaptığı gibi öyle uzaklara bakarak saatlerce sessiz sedasız durduğunda, Momo sabırla onun geri dönmesini beklerdi.

Momo arada sırada kaçıp gitme ihtiyacını çok iyi bilir, anlardı. Çünkü o da mücadele etmek zorunda kaldığı gerçekler çok ağır gelince düzenli olarak böyle kaçamaklar yapardı.

Momo okuldan dönüp son defa yanına oturduğunda babası birdenbire konuşmaya başladı: “Momocuğum senin hayatta başarılı olacağını şimdiden çok iyi biliyorum. Buralarda olup da o günleri göremeyeceğim için çok üzülüyorum...”

Momo hemen onun sözünü kesip karşı geldi. “İşte buradasın ya babacığım.”

“Artık daha fazla kalamayacağım evladım. Bundan sonra günlerim sayılı ve...”

“Sakın olmasın, babacığım, senin günlerin sayılı olmasın! Senin de Bay Édouard gibi gitmeni istemiyorum!”

Momo, babasının boynuna sarılıp sarsıla sarsı-

la ağlamaya başladı, bunun üzerine babası susup usulca oğlunun başını okşadı, kendi gözyaşları onunkilere karıştı.

Bir süre sonra konuşmaya devam etti: “Bak oğlum, şuraya bir bak, büfenin çekmecesine! Haydi, git bak oraya! Kırmızı bir defter var. Çok uzun zamandır bankada para biriktiriyorum. Senin ilerideki eğitimin için. Şimdi git onu al ve hiç kimseye bundan söz etme, tamam mı?”

Momo hevesizce başını salladı. O parayı istemiyordu.

“Bak, defterde senin adın yazılı, Mohammed Beldaraoui. Onu alıp saklaman lazım. Üniversiteye başladığında bankaya gideceksin ve o parayı çekeceksin.”

Momo, babasını daha fazla yıpratmamak için kırmızı defteri alıp sessizce sır kutusunun içine sakladı.

Hemen o anda varlığını unuttu.

